

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/43/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2617205021
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2617205021.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobcov: 1/ G. N., nar. XX. O. XXXX, trvalo bytom H. - E., N. I. XXXX/XX, 2/ D. N., rod. E., nar. X. C. XXXX, trvalo bytom H. - E., M. R. H. XXX/XX, proti žalovanej: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenej splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o určenie neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy, o určenie, že revolvingové úvery sú bezúročné a bez poplatkov, o vydanie bezdôvodného obohatenia 6.813,16 eur, o uloženie povinnosti zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy, o odvolaniach žalovanej a žalobcov 1/ a 2 proti rozsudku Okresného súdu Senica z 11. decembra 2020 č. k. 6C/30/2017-213, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd odmieta odvolanie žalobcov 1/ a 2/ voči II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie.
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., II. a III. p o t v r d z u j e.
- III. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch IV. a V. r u š í.
- IV. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom VII. výroku m e n í tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (prvoinštančného konania a odvolacieho konania sp. zn. 10Co/192/2019).
- V. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. určil, že zmluva o revolvingovom úvere č. 8100010144 zo dňa 11.7.2008 je bezúročná a bez poplatkov; II. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ z titulu bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100010144 zo dňa 11.7.2008 sumu 1.504,89 eur; III. žalobu v časti o zaplatenie sumy 2.486,88 eur z titulu bezdôvodného obohatenia zamietal; IV. žalovanej uložil povinnosť zdržať sa akéhokoľvek použitia Dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 9.2.2007, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8000062224, a akéhokoľvek použitia Dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 11.7.2008, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100010144, uzatvorených medzi žalobcami a žalovanou; V. zamestnávateľovi žalobcu 1/: Schaeffler Skalica, spol. s.r.o., IČO: 309 98140, so sídlom Skalica, Dr. Schaefflera 1, uložil povinnosť zdržať sa vykonávania zrážok zo mzdy na základe Dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 9.2.2007, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8000062224, a na základe Dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 11.7.2008, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100010144, uzatvorených medzi žalobcami a žalovanou; VI. zrušil uznesenie Okresného súdu Senica pod sp. zn. 6C/30/2017-32 zo dňa 17.7.2017; VII. priznal žalobcom proti

žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 36,04 %. O výške tejto náhrady rozhodne súd samostatným uznesením.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 40 ods. 1, § 43a ods. 1, § 43c ods. 1, § 44 ods. 2, § 52 ods. 2 až 4, § 53 ods. 1 až 5, § 54 ods. 2, § 100 ods. 1 až 3, § 107 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1, 2, § 456 O.z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy stranami); § 497 Obch.z. (zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov); § 1 ods. 1, § 2 písm. b), § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 2 a 3 ZoSÚ (zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy stranami); a § 335 ods. 3 CSP (zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov).

Vecne dôvodil, že žalobcovia sa žalobou podanou na súde prvej inštancie dňa 23.6.2017 domáhali toho, aby súd určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy dlžníka č. zmluvy 8000062224 zo dňa 9.2.2007 a dohoda o zrážkach zo mzdy dlžníka č. zmluvy 8100010144 zo dňa 2.7.2008 sú neplatné, a zmluva o revolvingovom úvere č. 8000062224 zo dňa 9.2.2007 a zmluva o revolvingovom úvere č. 8100010144 zo dňa 2.7.2008 sú bezúročné a bez poplatkov. Súčasne žiadali, aby súd zaviazal žalovanú vydať im bezdôvodné obohatenie z týchto zmlúv spolu vo výške 6.813,16 eur. Ďalej sa domáhali toho, aby súd zaviazal žalovanú zdržať sa použitia uvedených dohôd o zrážkach zo mzdy a zamestnávateľa žalobcu zaviazal zdržať sa vykonávania zrážok zo mzdy.

Dňa 17.7.2017 vydal neodkladné opatrenie, ktorým nariadil žalovanej zdržať akéhokoľvek použitia dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 9.2.2007, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy o revolvingovom úvere č. 8000062224, a dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 2.7.2008, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100010144, a zamestnávateľovi žalobcu 1/ uložil povinnosť, aby sa zdržal vykonávania zrážok zo mzdy žalobcu 1/ v prospech žalovanej, a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

Žalovaná sa k žalobe vyjadrila tak, že požadovaný údajný nárok na zaplatenie sumy 3.726,07 eur je premlčaný z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej lehoty a časť z neho vo výške 2.973,56 eur je premlčaná z dôvodu uplynutia objektívnej premlčacej lehoty. Ďalej uviedla, že každá zmluva obsahuje zákonom požadovanú výšku splátky (1971 Sk v prípade prvej zmluvy a 2.556 Sk v prípade druhej zmluvy), termín splatnosti (16.deň v mesiaci/21.deň v mesiaci) a počet splátok (48splátok/36splátok). Rovnako obe zmluvy o revolvingovom úvere obsahujú určenie termínu konečnej splatnosti úveru. Zo žaloby tiež nevyplýva žiadny dôvod, na základe ktorého je výška RPMN určená nesprávne. Poprela tvrdenia žalobcov týkajúce sa výšky úrokovej sadzby, keď uviedla, že otázka odplaty za spotrebiteľské úvery a jej obmedzenie bolo z hľadiska vývoja právnej úpravy predmetom výslovnej regulácie až od 1.7.2008.

Žalobcovia sa následne vyjadrili tak, že námietka premlčania nie je dôvodná a na danú vec je potrebné aplikovať desaťročnú premlčaciu lehotu podľa § 107 ods. 2 O.z., ktorý sa vzťahuje na úmyselné bezdôvodné obohatenie. Úmysel spočíva v tom, že žalovaná dlhodobo ignoruje právnu úpravu zameranú na ochranu spotrebiteľov (absencia obligatórnych náležitostí zmluvy, uvádzanie neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve ako napr. rozhodcovská doložka, administratívny poplatok, dohoda o vyplnení zmenky). Ďalej tiež uviedli, že zmluvy nie sú v súlade so zákonom a neobsahujú náležitosti podľa ZoSÚ.

Súd prvej inštancie rozhodol vo veci samej rozsudkom zo 16.1.2019 tak, že určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy v zmluve č. 8000062224 zo dňa 9.2.2007 a Dohoda o zrážkach zo mzdy v zmluve č. 8100010144 zo dňa 2.7.2008, uzatvorené medzi žalobcom a žalovanou, sú neplatné, žalobu v časti o určenie, že zmluva o revolvingovom úvere č. 8000062224 zo dňa 9.2.2007 je bezúročná a bez poplatkov, zamietol, určil, že zmluva o revolvingovom úvere č. 8100010144 zo dňa 2.7.2008 je bezúročná a bez poplatkov, žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o revolvingovom úvere č. č. 8100010144 zo dňa 2.7.2008 sumu 3.991,77 eur, žalobu v časti o zaplatenie sumy 2821,39 eur z titulu bezdôvodného obohatenia zamietol a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Žalobca podal na súde proti tomuto rozsudku dňa 15.3.2019 odvolanie. Krajský súd v Trnave uznesením sp. zn. 10Co/192/2019-186 z 30.6.2020 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o určenie, že zmluva o revolvingovom úvere č. 8100010144 zo dňa 2.7.2008 je bezúročná a bez poplatkov, o uložení žalovanej povinnosti zaplatiť žalobcovi z titulu bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100010144 zo dňa 2.7.2008 sumu 3.991,77 eur a o náhrade trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, aby opätovne posúdil samotnú zmluvu nielen podľa jej názvu ale i obsahu, otázku premlčania, predložené listinné dôkazy za účelom preskúmania všetkých rozhodujúcich skutočností, určovaných hypotézou relevantnej hmotnoprávnej normy, predovšetkým ustanovení ZoSÚ, a to naplnenia zákonom

stanovených obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podľa § 4 ods. 2 ZoSÚ, ktorých absencia je sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, a rozhodol o návrhu žalobcov o uložení povinnosti zamestnávateľovi žalobcu zdržať sa vykonávania zrážok zo mzdy žalobcovi.

Súd prvej inštancie ustálil nasledovný skutkový stav: Z pripojenej písomnej zmluvy o revolvingovom úvere z 11.7.2008 vyplýva, že žalovaná ako veriteľ a žalobcovia ako spotrebiteľia a dlžníci uzavreli podľa ZoSÚ zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 35.000 Sk (1.161,79 eur) na 48 mesiacov s mesačnou splátkou v sume 1.971 Sk (65,43 eur). Ročná percentuálna miera za úver bola v bode 6. zmluvy stanovená na 80,73 %, pričom v bode 5. zmluvy je RPMN 82,03 %. Ročná úroková sadzba bola 87,94 %. Súčasťou zmluvy je aj dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorá je napísaná malými písmenami a uzatvorená v zmysle § 551 O.z. za účelom zabezpečenia pohľadávky žalovanej. Na základe tejto dohody je zamestnávateľ dlžníka povinný vykonávať v prospech veriteľa mesačné zrážky zo mzdy dlžníka, vždy v riadnom výplatnom termíne dlžníka a odvádzať ich na určené číslo účtu veriteľa. Žalobcovia k žalobe pripojili aj výkazy zamestnávateľa žalobcu 1/ preukazujúce vykonané zrážky zo mzdy žalobcu 1/ na tento úver. Žalobcovi 1/ boli vykonané zrážky spolu v sume 5.069,02 eur.

Z výsluchu žalobcu 1/ zistil, že žalobcovia boli uvedení do omylu už na samom začiatku, pretože mali schválený úver vo výške 70.002 Sk a pritom im poukázali na účet iba sumu 46.000 Sk. Keď tam volali, že prečo to tak je, tak im povedali, že tieto finančné prostriedky im poskytnú až keď budú úver riadne splácať. Nikto im nevysvetlil, čo je pojem revolvingový úver. Čo sa týka zmluvy z 11.7.2008, tak túto zmluvu dokonca ani nepodpísali, to nie sú ich podpisy. Na zmluvách je vysoký úrok a vysoká zmluvná odmena. Pri prvej zmluve je to 59.608 Sk a pri druhej je to 92.016 Sk. V jedenástom mesiaci 2016 bol zostatok dlhu 101 eur a oni poslali nový zostatok vo výške 2.829,70 eur, takže vlastne vyšší ako bol na začiatku v mesiaci august 2012, pričom žalobca splácal pravidelne 60 eur mesačne. To isté bolo s druhou zmluvou, v mesiaci marec 2017 bol už žalobca na nule a po odkontrolovaní si učtárne s veriteľom zostatok zase uviedli 619,27 eur. Splácanie dlhu u žalobcu tak nemalo konca kraja. Žalobca posielal 21.6.2017 žiadosť o okamžité zdržanie sa vykonávania zrážok zo mzdy, ale bolo to zbytočné, pretože účtovníčka povedala, že to by mohol prísť každý a na to nereagovala. Žalobcovi sa hlavne jedná o to, aby súd rozhodol o vydaní bezdôvodného obohatenia. Či súd rozhodne aj o jednotlivých dohodách a o ich neplatnosti, to nie je pre žalobcu právne významné. Žalobcovia nie sú právne vzdelaní ľudia, takže touto otázkou ani dôsledkami sa nevedia zaoberať. Žalobca však vie, že tie zmluvy nie sú platné pre rozpor so zákonom alebo resp. pre nedodržanie zákona a jedná sa o vydanie bezdôvodného obohatenia. Celkovo žiada vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 7.123,92 eur. Po podaní žaloby na súd ešte žalobcom strhli zrážky vo výške 250,86 eur. Žalobca telefonicky vyzýval žalovanú na to, aby mu vydala bezdôvodné obohatenie. Žiadna komunikácia však nevedla k dohode, dokonca mu navrhovali, aby si zobral pôžičku od nebankovky a aby refinancoval úver.

Z výsluchu žalobkyne 2/ zistil, že na úver s koncovým číslom 224 bola poskytnutá suma úveru 1.477,13 eur a žalobcovia za ňu zaplatili 4.418,42 eur. Tu žiadajú vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 3.001,29 eur a pri zmluve s koncovým úverom 144 bola poskytnutá suma úveru 1.161,70 eur. Žalobcami bolo uhradené 5.283,33 eur a tam žiadajú vydať bezdôvodné obohatenie v sume 4.122,63 eur. Takže celkovo bezdôvodné obohatenie je vo výške 7.123,92 eur, ktoré žiadajú vydať. Uvedomujúc si prieťah pri rozhodovaní, žalobcovia trvali na vydaní bezdôvodného obohatenia tak ako bolo žalované, t. j. vo výške 6.813,16 eur.

Vzhľadom na postavenie účastníkov zmluvných vzťahov zo zmluvy je zrejmé, že ide o vzťah spotrebiteľský, zo spotrebiteľskej zmluvy. Z obsahu zmluvy vyplýva, že ide o žalovanou vopred pripravené tlačivo zmluvy a obchodných podmienok a to pre širší vopred neurčený okruh účastníkov ako dlžníkov, na príprave ktorých sa dlžník nepodieľa (okrem údajov, ktoré sa do zmluvy len dopĺňajú) a nemá ani možnosť zásadným spôsobom meniť jej obsah. Menia sa len údaje v kolónkach ohľadne osoby veriteľa, jeho osobných identifikačných údajov a tie časti zmlúv, ktoré sú vybodkované a dopĺňajú sa tam výška úveru, počet splátok, výška splátky, výška poplatku.

Žalovaná a žalobcovia uzavreli zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100010144 z 2.7.2008, ktorej predmetom je poskytnutie finančných prostriedkov, teda ide o dočasné poskytnutie finančných prostriedkov, ktoré sa dlžníci zaviazali vrátiť veriteľovi za dohodnutých podmienok. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobcovia dňa 2.7.2008 písomnou žiadosťou požiadali žalovaného o poskytnutie revolvingového úveru vo výške 35.000 Sk (1.161,70 eur) a v žiadosti uviedli aj ďalšie podrobné podmienky pre poskytnutie úveru vyplnením bodu 5. zmluvy - údaje o požadovanom revolvingovom úvere. Žalovaná dňa 11.7.2008 podpísala predmetnú zmluvu a vyplnila bod 6. - údaje o schválenom revolvingovom úvere. Prijatie návrhu tak, ako to vyplýva z bodu 6. zmluvy vyplneného žalovaným, ale nezodpovedá offerte žalobcov uvedenej v bode 5. zmluvy, keď v bode 5. zmluvy je RPMN

82,03 %, a v bode 6. zmluvy 80,73 %. Žiadosť žalobcov o poskytnutie revolvingového úveru z 2.7.2008, v ktorej vyplnili body 2., 3. a bod 5. ako jednostranný právny úkon, možno považovať za písomný návrh na uzavretie zmluvy podľa § 43a O.z. Následne žalovaná dňa 11.7.2008 podpísala a vyplnila bod 6. zmluvy, ktorý bol prijatím návrhu a teda uzavretím zmluvy. Keďže návrh na uzavretie zmluvy (bod 5. zmluvy) a prijatie návrhu (bod 6. zmluvy) nie sú totožné, teda odlišujú sa v údajoch o RPMN pre úver, nie je možné hovoriť o akceptácii návrhu (bod 5. zmluvy) žalobcov zo strany žalovanej, ale o novom návrhu, ktorý mal byť dlžníkom prijatý alebo odmietnutý. Následné vyplnenie údajov v bode 6 zmluvy, v ktorých však boli uvedené zmeny ohľadom RPMN, možno teda považovať za odmietnutie návrhu žalobcov a nový návrh podľa § 44 ods. 2 O.z.. Ten však už nebol žalobcami prijatý tak, ako to vyžaduje O.z. K akceptácii tohto nového návrhu žalovanej zo strany žalobcov v priebehu konania nedošlo, resp. žalovaná v priebehu konania nijako nepreukázala, že by žalobcovia následne urobili ďalší písomný úkon, z ktorého by vyplynulo, že by takýto nový návrh žalovanej prijali. Súd tak nemal preukázanú existenciu dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných písomných prejavov vôle zmluvných strán a v dôsledku nedodržania písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere je táto zmluva neplatná podľa § 4 ods. 1 ZoSÚ v spojení s § 40 ods. 1 O.z. Je pritom irelevantné, či zmena RPMN v bodoch 5. a 6. zmluvy bola v prospech alebo v neprospech spotrebiteľa. Rovnaký právny názor, aj v prípade, že rozdiel medzi návrhom na uzavretie zmluvy a prijatím návrhu na uzavretie zmluvy spočíval iba v inom uvedení RPMN, vyslovili aj odvolacie súdy (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/11/2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/320/2015, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/73/2016, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/51/2017, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/1266/2014, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/797/2014). Na vyššie uvedenom závere nič nemení ani čl. 2 bodu 2.1 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere žalobcu, podľa ktorého veriteľ je oprávnený po vyhodnotení údajov o dlžníkovi výšku úveru jednostranne znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru ako dlžník uviedol v bode 5. žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere bez toho, aby to znamenalo porušenie povinností zo strany veriteľa. Podľa § 54 ods. 2 O.z. zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. Vzhľadom na citované ustanovenie nemožno prijať výklad v neprospech spotrebiteľa a bod 6. zmluvy preto treba posudzovať ako nový návrh na uzatvorenie zmluvy. Na základe uvedeného je potom žalovaný povinný vrátiť žalobcom hodnotu toho, čo im žalovaná poskytla bez akéhokoľvek navýšenia a po odpočítaní toho, čo už zaplatili, a to z titulu bezdôvodného obohatenia v dôsledku neplatnosti vyššie uvedenej zmluvy.

Predmetná zmluva neobsahuje niektoré základné náležitosti tak, ako to má na mysli § 4 ZoSÚ, najmä § 4 ods. 2 písm. g/, h/, j/ ZoSÚ. Zmluva neobsahuje údaj konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru podľa § 4 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ, tento údaj musí byť v zmluve výslovne uvedený, nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (napr. z počtu splátok úveru). Počet a výška splátok úveru je samostatnou zmluvnou náležitosťou, ktorú nemožno stotožňovať s chýbajúcim údajom o konečnej splatnosti úveru (rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 5C/366/2013 z 27.1.2014, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/286/2014 z 27.5.2014). V zmysle čl. 6. zmluvy žalobcovia zaplatia celkom sumu 94.608 Sk (3.140,41 eur), teda 48 splátok x 1971,- Sk (65,43 eur). Podľa interaktívnej kalkulačky na výpočet RPMN na portáli finančnej osvetly a ochrany finančného spotrebiteľa MF SR predstavuje RPMN 77,71 %. V zmluve je tak nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa (80,73%). Keďže sa však zmluvné strany vôbec nedohodli o RPMN (v bode 5. zmluvy je RPMN 82,03% a bode 6. zmluvy je RPMN 80,73 %), v zmluve nie je uvedená RPMN tak ako to vyžaduje § 4 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ. Podľa tabuľky zverejnenej na internetovej stránke Národnej banky Slovenska, ktorá obsahuje priemerné úrokové miery z úverov bánk, bola v mesiaci júl 2008 priemerná úroková miera obchodných bánk pri spotrebiteľných úveroch poskytovaných domácnostiam 11,88 %. Súd má za to, dohodnutá výška úrokovej sadzby 82,03% prevyšuje (6,9 násobne) mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia zmluvy, teda ide v zmysle § 39 O.z. o absolútne neplatný právny úkon a v zmluve tak absentuje náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. h/ ZoSÚ. Skutočnosť, že sa jedná o zmluvu o úvere, neobmedzuje súd v posúdení zmluvného ustanovenia o riadnych úrokoch z úveru vo svetle dobých mravov (napr. rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/635/2014 z 11.2.2015, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/104/2014 zo 16.6.2015). Na predmetnú zmluvu sa prednostne použijú ustanovenia O.z., aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, a to s poukazom na § 52 ods. 2 veta posledná O.z. v znení zákona č. 102/2014 Z.z. účinného od 1.4.2015. Toto zákonné ustanovenie nemá prechodné ustanovenia, čo znamená, že od jeho účinnosti sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. K rovnakému záveru o potrebe aplikovať § 52 ods. 2 veta tretia O.z. aj na zmluvné vzťahy založené pred účinnosťou tohto ustanovenia dospel v obdobnej veci Najvyšší súd SR v rozsudku sp.

zn. 4MCdo/17/2014 z 26.11.2015. Pre absenciu vyššie uvedených náležitostí treba považovať tento spotrebiteľský úver za úver bez poplatkov a bez úrokov ako to vyplýva z § 4 ods. 3 ZoSÚ.

Žalovaná poskytla žalobcom úver vo výške 35.000 Sk (1.161,70 eur), žalobcovia uhradili žalovanej sumu 5.153,47 eur, teda o 3.991,77 eur viac, ako im bolo poskytnuté z úveru. Preplatok vo výške 3.991,77 eur tak predstavuje plnenie bez právneho dôvodu, ktoré zakladá bezdôvodné obohatenie žalovanej na úkor žalobcov.

Žalovaná v konaní vzniesla námietku premlčania žalobcami uplatňovaného nároku. V prejednávanej veci ide o premlčanie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, preto je potrebné na premlčanie aplikovať § 107 O.z. Pri premlčaní práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Subjektívna dvojiročná premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne (fakticky) došlo, a to bez ohľadu na to, či oprávnený o ňom vedel alebo nie. Táto doba môže byť trojiročná alebo desaťročná. Objektívna premlčacia doba je konečná, nemôže byť predĺžená subjektívnou premlčacou dobou. Právo sa však premlčí uplynutím subjektívnej premlčacej doby, ktorá môže uplynúť ešte pred uplynutím objektívnej premlčacej doby. Pre posúdenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je významná skutočná vedomosť oprávneného a nie len možnosť vedomosti o vzniku bezdôvodného obohatenia. Aby na strane žalobcov mohlo byť usudzované na ich vedomosť o bezdôvodnom obohatení, museli poznať právo, teda, že uvedená zmluva je neplatná, v rozpore so zákonom. Podľa § 2 zákona č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky znalosť práva sa u jeho adresátov nevyvrátiteľne predpokladá, a to bez ohľadu na to, či majú alebo nemajú právnické vzdelanie. Za okamih vzniku skutočnej vedomosti o obsahu práva u žalobcov je potrebné považovať deň účinnosti právneho predpisu. Vedomosť o tom, že zmluva je neplatná, v rozpore so zákonom, treba viazať na okamih, kedy žalobcovia podpísali zmluvu. Vedomosť žalobcov o tom, že z ich strany došlo pri splácaní úveru žalovanej k plneniu nad rámec poskytnutej sumy nastáva okamžikom, kedy žalobcovia uhradia splátku, ktorou poskytnutú sumu prvýkrát preplatia. Nakoľko žalobcovia poznali výšku úveru ako aj výšku splátok, boli schopní si vypočítať, kedy začali platiť nad rámec skutočne poskytnutej sumy. Pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec nie je dôležité, kedy sa oprávnený dozvedel, ako jeho nárok možno právne kvalifikovať a žalovať na súde. Žaloba bola na súd podaná 23.6.2017, pričom dvojiročná subjektívna premlčacia doba začala plynúť odo dňa nasledujúceho po dni prvej platby žalobcov nad rámec sumy poskytnutej žalobcom. Premlčané sú teda plnenia, ktoré žalobcovia uhradili nad rámec poskytnutej sumy, teda bez právneho dôvodu uhradili žalovanej pred 23.6.2015. Do tohto dátumu boli žalobcovi 1/ vykonané zrážky zo mzdy celkovo vo výške 3.564,13 eur (zrážky do 6/2015), teda je zrejmé, že žalovanou poskytnutá suma bola žalobcami vrátená ešte pred týmto dátumom, teda pred 23.6.2015, a nárok na všetky uhradené sumy nad rámec žalobcom poskytnutej sumy vzhľadom na dvojiročnú premlčaciu dobu je premlčaný. Ohľadom zrážok vykonaných po 23.6.2015 v úhrnej sume 1.504,89 eur (zrážky od 7/2015 do 7/2017) nárok nie je premlčaný. Žalobcovia si uplatnili právo na vydanie bezdôvodného obohatenia v celkovej sume 3.991,77 eur, avšak vzhľadom na to, že nárok žalobcov bol čiastočne premlčaný, súd žalobcom priznal len sumu vo výške 1.504,89 eur.

Žalobcovia v konaní tvrdili, že na premlčanie je potrebné aplikovať desaťročnú premlčaciu lehotu, nakoľko bezdôvodné obohatenie bolo získané úmyselne. Podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy. O priamy úmysel pri bezdôvodnom obohatení podľa O.z. ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne ho chcel získať. O nepriamy úmysel pri bezdôvodnom obohatení podľa O.z. ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojím konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s týmto následkom uzročený. V konaní nebolo preukázané, že by sa žalovaná na úkor žalobcov úmyselne obohacovala. Dôvodom vzniku bezdôvodného obohatenia žalovanej mala byť úverová zmluva uzavretá medzi stranami, ktorú žalobcovia považovali za bezúročnú a bez poplatkov. Aj v prípade, ak úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov pre absenciu podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nie je možné z toho vyvodiť, že žalovaná mala úmysel sa obohatiť na úkor žalobcov. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia len všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovanej pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ale bolo by nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaná v čase uzavretia úverovej zmluvy a prijatia plnenia na základe úverovej zmluvy vedela alebo bola aspoň uzročená, že sa bezdôvodne obohacuje. Žalobcovia žiadnym spôsobom nepreukázali, že by žalovaná mala úmysel získať bezdôvodné obohatenie vo vzťahu k plneniu z uvedenej úverovej zmluvy.

Rozsudkom 6C/30/2017-154 z 16.1.2019 súd určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy v zmluve č. 8000062224 zo dňa 9.2.2007 a dohoda o zrážkach zo mzdy v zmluve č. 8100010144 zo dňa 2.7.2008, sú neplatné, a to pre rozpor s § 37 ods. 1 O.z.. Keďže tieto dohody sú neplatné a nemožno na ich základe postihovať majetok žalobcov, súd prvej inštancie rozhodol tak, ako je uvedené výrokoch IV. a V rozsudku.

Nakoľko dohoda o zrážkach zo mzdy v zmluve č. 8000062224 zo dňa 9.2.2007 a dohoda o zrážkach zo mzdy v zmluve č. 8100010144 zo dňa 2.7.2008, sú neplatné, súd s poukazom na § 335 ods. 3 CSP zrušil uznesenie sp. zn. 6C/30/2017-32 zo 17.7.2017, ktorý bolo nariadené neodkladné opatrenie (bod 2. rozsudku).

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 255 ods. 2 a § 262 ods. 2 CSP, vecne dôvodil, že žalobcovia sa žalobou domáhali celkom štyroch nárokov (neplatnosť dohôd o zrážkach zo mzdy, určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov, vydanie bezdôvodného obohatenia, zdržanie sa použitia dohôd o zrážkach zo mzdy a vykonávania zrážok zo mzdy). Pokiaľ ide o dva nároky, a to neplatnosť dohôd o zrážkach zo mzdy (25 %) a zdržanie sa použitia dohôd o zrážkach zo mzdy a vykonávania zrážok zo mzdy (25 %), žalobcovia mali plný úspech (50 %). V časti o určenie, že zmluvy sú bezúročné a bez poplatkov (25 %) mali žalobcovia len čiastočný úspech (12,50 %). Čo sa týka vydania bezdôvodného obohatenia (25 %), žalobcovia žiadali zaplatiť 6.813,16 eur, pričom úspešní boli v časti v sume 1.504,89 eur, teda mali len čiastočný úspech (5,52 %). Pomer ich úspechu a neúspechu predstavuje 36,04 % (68,02 % - 31,98 %). Keďže žalobcovia mali v konaní prevažujúci čiastočný úspech, súd im priznal nárok na náhradu trov konania podľa pomeru ich úspechu a neúspechu v rozsahu 36,04 %.

2. Proti tomuto rozsudku v rozsahu jeho výrokov I., II., IV., V. a VII. podala včas odvolanie žalovaná s návrhom na jeho zmenu zamietnutím žaloby aj v napadnutej časti a priznaním žalovanej plnej náhrady trov konania pred súdom prvej inštancie. Uplatnila si aj náhradu trov odvolacieho konania, ktoré žiadala priznať v plnom rozsahu. Uviedla odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Namietala, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcov na konanie v súvislosti s výrokom I. a II. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že zmluvu o revolvingovom úvere uzavrel jeden zo žalobcov ako dlžník a druhý žalobca len pristúpil ako spoludlžník. Dôvod, pre ktorý sú obaja žalobcovia vecne legitimovaní ohľadne zaplata sumy 1.504,89 eur, z rozsudku nevyplýva, rozsudok je v tomto smere nepreskúmateľný, navyše na túto skutočnosť žalovaná v priebehu konania poukazovala. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29.6.2010 sp. zn. 2Cdo 205/2009 dôvodila, že spoludlžník nie je vecne legitimovaný na uplatňovanie nároku v súvislosti so zmluvou. Povaha jeho právneho pomeru a vzťahu ku žalovanému ako veriteľovi a dlžníkovi je daná § 533 ods. 1 O.z. tak, že spoločne a nerozdielne je iba zaviazaným spolu s dlžníkom na plnenie záväzku dlžníka. Spoludlžník teda nie je zmluvnou stranou ako dlžník, teda neprislúchajú mu práva a povinnosti ako dlžníka v celom rozsahu. Ak by mal platiť opak, potom tým, že spoludlžník môže pristúpiť k záväzku dlžníka aj bez jeho súhlasu, sa proti jeho vôli a bez jeho súhlasu mal stať v zmysle záverov súdu aj oprávneným subjektom z bezdôvodného obohatenia. Vydania bezdôvodného obohatenia sa môže domáhať len ten, na koho úkor bolo získané. V prípade úverovej zmluvy takýmto subjektom môže byť len dlžník, pretože akékoľvek plnenie, ktoré vykonal on alebo spoludlžník, je vždy plnením záväzku dlžníka. Rovnako tiež platí, že zo záväzkov týkajúcich sa bezdôvodného obohatenia nie sú ani oprávnení a ani povinní manželia spoločne a nerozdielne. Neobstál by ani záver, podľa ktorého spoločná aktívna vecná legitimitácia žalobcov vyplýva z toho, že sú manželmi. Za predmet vlastníctva a teda ani bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa nepovažujú pohľadávky a záväzky (dlhy), ktoré sa riadia všeobecným právnym režimom záväzkových vzťahov. Na tomto závere nič nemení to, že pri zániku bezpodielového spoluvlastníctva sa vykonáva aj vyporiadanie spoločných pohľadávok a záväzkov manželov (dopadajúce len na vzťah medzi manželmi a nie aj na ich vzťah k tretím osobám) podľa zásad platných pre vyporiadanie tohto spoluvlastníctva (vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva v širšom zmysle). Podľa súdnej praxe sa za právne úkony týkajúce sa spoločných vecí nepovažujú napr. zmluva o pôžičke uzavretá len jedným z manželov (rozsudok Najvyššieho súdu ČSR z 21.12.1973 sp. zn. 3Cz 57/73 publikovaný v Zborníku stanovísk správ o rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR, vydanom Najvyšším súdom ČSSR, SEVT Praha 1986), ručiteľský záväzok jedného z manželov (R 61/1973) alebo zmluva o výpožičke uzavretá len jedným z manželov (R 71/1994). Pri nezmenenej právnej úprave predmetu bezpodielového spoluvlastníctva manželov sú tieto závery súdnej praxe stále použiteľné. Ak teda malo dôjsť k vzniku bezdôvodného obohatenia, potom oprávneným subjektom na jeho vydanie (a teda osobou aktívne vecne legitimovanou) by mal byť len dlžník, nie spoludlžník alebo iná osoba (napr. manžel dlžníka). Súd prvej inštancie rozhodol preto vecne nesprávne, ak vo vzťahu

k spoludlžníkovi žalobu nezamietol. V celom rozsudku sa uvádza, že išlo o platby žalobcu 1/, nie o platby žalobkyne 2/, čiže žalobkyňa 2/ nepreukázala žiadne skutočnosti, na základe ktorých je možné jej priznať hmotnoprávne postavenie ohľadne žalovaných nárokov.

Z rozsudku je nepreskúmateľné, na základe čoho bolo súdu preukázané uhradenie sumy 1.504,89 eur v období 07/2015 do 07/2017 v súvislosti s úverovou zmluvou 8100010144.

Súd uložil žalovanej povinnosť zdržať sa akéhokoľvek použitia dohody o zrážkach zo mzdy z 9.2.2007 a z 11.7. 2008, žalovaná namieta, že súd rozhodol nad obsah žaloby. O určení neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy bolo rozhodnuté skorším rozsudkom, pričom v danej časti rozsudok nadobudol právoplatnosť, súd nebol oprávnený v danej otázke znovu konať a rozhodovať navyše bez toho, aby to bolo osobitne navrhnuté. Navyše je výrok súdu nezrozumiteľný a neurčitý, uloženie povinnosti zdržať sa „akéhokoľvek použitia dohody o zrážkach zo mzdy“ je zmätočné a neurčité. Objektívne vzaté, žiadna dohoda o zrážkach zo mzdy sa použiť nedá. Je možné uvažovať o výkone práv vyplývajúcich napríklad z dohody a pod. Ale pojem „zdržať sa akéhokoľvek použitia“ nie je zrozumiteľný aj v prípade, ak adresát takejto povinnosti upustí od akýchkoľvek požiadaviek na formálne náležitosti a zrozumiteľnosť výroku súdneho rozhodnutia. V rozsudku sa neuvádza ani označenie hmotnoprávneho ustanovenia, o ktoré sa výrok súdu opiera.

Zamestnávateľ žalobcu 1/ nebol a nie je stranou v konaní. Rozsudkom nie je možné ukladať povinnosť inej osobe, ako je strana sporu. Tento V. výrok rozsudku je v rozpore s CSP, predovšetkým s § 228. Podľa § 228 Civilného sporového poriadku, z ktorého vyplýva, že rozsudkom je možné ukladať povinnosti len stranám sporu, pretože len pre ne je rozsudok záväzný, výnimkou z uvedeného pravidla je konanie, v ktorom sa rozhoduje o určení vecného práva alebo o neplatnosti dobrovoľnej dražby za presne vymedzených podmienok.

3. Proti tomuto rozsudku v rozsahu jeho výrokov II. a III. podali včas odvolanie aj žalobcovia 1/ a 2/, žiadali rozsudok v jeho výrokoch II. a III. zrušiť a rozhodnúť, že žalovaná je povinná zaplatiť im sumu 3.991,77 s príslušenstvom. Uviedli odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP. Dôvodili, že v danej veci je potrebné aplikovať napríklad judikatúru Krajský súd Prešov z 15.2.2017 sp. zn. 12Co/161/2016, v prípade ak by súd odmietol aplikovať túto judikatúru, žiadali, aby odvolací súd inicioval konanie na zabezpečenie koherentnosti judikatúry.

Námietka premlčania nie je dôvodná, nakoľko na predmetnú vec je potrebné aplikovať desaťročnú premlčaciu dobu podľa § 107 ods. 2 O.z., ktoré sa vzťahuje na úmyselné bezdôvodné obohatenie. Poukázali na rozhodovaciu prax súdov (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/72/2014 z 19.3.2015, sp. zn. 3Co/89/2012 z 8.2.2012, sp. zn. 7Co/84/2011 z 12.12.2014, 1Co/293/2014, 2Co/9/2012, 20Co/166/2014, zo dňa 15.02.2017 sp. zn.: 12Co/161/2016 a zo dňa 27.04.2017 sp. zn.: 20Co/16/2017.

Citovali z Nález Ústavného súdu Českej republiky z 11. novembra 2013, sp. zn. I.ÚS 3512/2011). Z činnosti žalovanej je známe, že dlhodobo ignoruje právnu úpravu zameranú na ochranu spotrebiteľov (absencia obligatórnych náležitostí zmluvy, uvádzanie neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve, ako napr. rozhodcovská doložka, administratívny poplatok, dohoda o vyplnení zmenky). Uvedené sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Aj keby súd pripustil, že žalovaná nechcela dojednať zmluvu so žalobcom v snahe získať prospech, ťažko možno uveriť, že žalovaná nevedela, čo môže takýmto konaním spôsobiť a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebola uzročená. Navyše je potrebné poznamenať, že spoločnosť, ktorá poskytuje úvery musí postupovať aj s povinnosťou riadneho hospodára a sledovať zmeny právnej úpravy a to predovšetkým pokiaľ sa jedná o hlavný predmet podnikania danej spoločnosti. Kým rešpektovanie princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa, bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov, realite praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odpovie požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov (akým je v danej veci zákon o bankách) zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti mu nemôže byť na ujmu. Citovali z rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/259/2015, z ktorého vyplýva, že spoločnosť Profi Credit už v r. 2013 bola Slovenskou obchodnou inšpekciou, ústredný inšpektorát, upozorňovaná a aj pokutovaná za upieranie práv spotrebiteľa. V množstve súdnych rozhodnutí je rozhodnutiami slovenských súdov rôznych stupňov konštatované, že zmluvy o revolvingových úveroch žalovanej spoločnosti Profi Credit Slovakia s.r.o obsahujú neprijateľné podmienky.

V Náleze ÚS SR, sp. zn. III. ÚS 107/07 sa o. i. uvádza, že k znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty (čl. 1 ods. 1 ústavy), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. m. m. 1. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a 1 ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované (11. US 243/05), pretože inak dochádza aj k porušeniu zásady právnej istoty a zákonom ustanovenej povinnosti pri zabezpečovaní jednoty rozhodovania.

4. K odvolaniu žalobcov 1/ a 2/ sa vyjadrila žalovaná v jej podaní z 12. mája 2021, v ktorom uviedla, že popiera tvrdenia žalobcov o úmyselnom obohatení. V konaní nebol ani netvrdený a ani nepreukázaný žiadny skutkový dôvod o tvrdení žalobcov. Poukázala na to, že uplatnenie ustanovenia O.z. o úmyselne získanom premlčaní je výnimkou zo všeobecného pravidla. Dôkazné bremeno na preukázanie dôvodu, aby sa použila táto výnimka, je na žalobcoch a tí v konaní ani netvrdili a ani nepreukázali skutočnosť pre uplatnenie takejto výnimky. Pokiaľ žalobcovia tvrdia, že rozhodnutím Inšpektorátu SOI v roku 2013 bolo vytýkané porušenie práv spotrebiteľa uviedla, že predmetom prieskumu v konaní 2S/259/2015 bolo rozhodnutie vydané v roku 2015, čo vyplýva už zo záhlavia označenej časti rozsudku KS Bratislava. Predmetné rozhodnutie sa skutkovo netýkalo okolností, ktoré by boli porovnateľné so skutočnosťami, od ktorých/na základe ktorých žalobcovia tvrdia vznik bezdôvodného obohatenia. Odvolanie žalobcov preto nie je dôvodné.

5. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Okrem objektívnej prípustnosti odvolania (t. j. existencii rozhodnutia, proti ktorému zákon pripúšťa odvolanie), musí existovať aj subjektívna prípustnosť odvolania. Tzn. že odvolanie musí podať tá strana, v neprospech ktorej bolo vydané rozhodnutie (§ 359 CSP), resp. ten subjekt, ktorý má právo podať odvolanie (§ 360 a § 361 CSP). Záver o tom, že podané odvolanie je prípustné, predpokladá prijatie záveru o oboch stránkach jeho prípustnosti (tak objektívnej ako aj subjektívnej). Subjektívna procesná legitímácia odvolateľa na podanie odvolania vyplýva z ustanovení § 359 až § 361 CSP. Osobou oprávnenou podať odvolanie je v prvom rade tá strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Ak odvolanie nepodala strana sporu alebo za splnenia zákonných podmienok intervenient alebo prokurátor, odvolací súd odvolanie odmietne. Ak odvolanie podala sporová strana, je povinnosťou odvolacieho súdu skúmať, či napadnutým rozhodnutím bolo rozhodnuté v jej neprospech. V predmetnej veci ide o rozsudok (z 11.12.2020), ktorým súd prvej inštancie (reprezentovaný sudkyňou) v jeho II. výroku žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ z titulu bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o revolvingovom úvere č. č. 8100010144 zo dňa 11.7.2008 sumu 1.504,89 eur, odvolanie proti tomuto výroku rozsudku je síce objektívne prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), avšak žalobcovia 1/ a 2/ ho napadli odvolaním napriek tomu, že týmto rozhodnutím im nebola uložená žiadna povinnosť, naopak bola v ich prospech uložená žalovanej, teda ich odvolanie v takejto časti nie je subjektívne prípustné. Podľa § 386 CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak a) bolo podané oneskorene, b) bolo podané neoprávnenou osobou, c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, alebo d) nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať. Odvolací súd preto podľa § 386 písm. b/ CSP odmietol odvolanie žalobcov 1/ a 2/ voči II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie ako podané neoprávnenou osobou (postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario bez pojednávania).

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), s výnimkou odvolania žalobcov voči II. výroku rozsudku stranami, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP vo vzťahu k výrokom I. až V. a § 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. m/ CSP vo vzťahu k výroku VII., ktorý je aj závislým výrokom), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (žalobcovia podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP a žalovaná podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že boli splnené podmienky pre potvrdenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v jeho výrokoch I., II. a III. (§ 387 ods. 1 CSP),

jeho zrušenie vo výrokoch IV. a V. a jeho zmenu vo výroku o nároku na náhradu trov konania (§ 388 Civilného sporového poriadku).

7. V poradí prvým rozsudkom v predmetnej veci - rozsudok OS Senica zo 16.1.2019 č. k. 6C/30/2017-154 súd prvej inštancie rozhodol tak, že

I. určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy v zmluve č. 8000062224 zo dňa 9.2.2007 a Dohoda o zrážkach zo mzdy v zmluve č. 8100010144 zo dňa 2.7.2008, uzatvorené medzi žalobcom a žalovanou, sú neplatné;

II. žalobu v časti o určenie, že zmluva o revolvingovom úvere č. 8000062224 zo dňa 9.2.2007 je bezúročná a bez poplatkov, zamietol;

III. určil, že zmluva o revolvingovom úvere č. 8100010144 zo dňa 2.7.2008 je bezúročná a bez poplatkov;

IV. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o revolvingovom úvere č. č. 8100010144 z 2.7.2008 sumu 3.991,77 eur;

V. žalobu v časti o zaplatenie sumy 2.821,39 eur z titulu bezdôvodného obohatenia zamietol;

VI. žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

VII. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za žalobu vo výške 239 eur na účet Okresného súdu Senica, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Proti tomuto prvému rozsudku podala včas odvolanie žalovaná, avšak iba v častiach o určenie, že zmluva o revolvingovom úvere č. 8100010144 zo dňa 2.7.2008 je bezúročná a bez poplatkov; o uložení žalovanej povinnosti zaplatiť žalobcovi z titulu bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o revolvingovom úvere č. č. 8100010144 zo dňa 2.7.2008 sumu 3.991,77 eur, a o náhrade trov konania (III., IV. a VI. výrok).

Z uvedeného vyplýva, že prvý rozsudok nadobudol v jeho výrokoch I., II, V. právoplatnosť

Odvolací súd uznesením Krajského súdu v Trnave z 30.6.2020 č. k. 10Co/192/2019 - 186 rozhodol tak, že I. odvolanie proti VII. výroku rozsudku súdu prvej inštancie o poplatkovej povinnosti odmietol;

II. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o určenie, že zmluva o revolvingovom úvere č. 8100010144 zo dňa 2.7.2008 je bezúročná a bez poplatkov; o uložení žalovanej povinnosti zaplatiť žalobcovi z titulu bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o revolvingovom úvere č. č. 8100010144 zo dňa 2.7.2008 sumu 3.991,77 eur, a o náhrade trov konania (III., IV. a VI. výrok) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Odvolací súd uviedol, že povinnosťou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní, v intenciách záverov odvolacieho súdu, na základe vykonaného dokazovania, posúdiť v prvom rade samotnú zmluvu nielen podľa jej názvu ale i obsahu (t. j. či v predmetnej veci ide o zmluvu o „bežnom“ alebo revolvingovom úvere), otázku premlčania, predložené listinné dôkazy za účelom preskúmania všetkých rozhodujúcich skutočností, určovaných hypotézou relevantnej hmotnoprávnej normy, predovšetkým ustanovení ZoSÚ, a to naplnenia zákonom stanovených obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podľa § 4 ods. 2 ZoSÚ, ktorých absencia je sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru.

Neopomenie rozhodnúť o návrhu žalobcov (vo veci samej, 6. bod petitu žaloby) o uložení povinnosti zamestnávateľovi žalobcu zdržať sa vykonávania zrážok zo mzdy žalobcovi. V konečnom rozhodnutí oboznámi tiež strany sporu s otázkou ďalšieho trvania resp. netrvania právoplatne nariadeného neodkladného opatrenia.

V poradí druhým (tento raz napadnutým) rozsudkom v predmetnej veci súd prvej inštancie I. určil, že zmluva o revolvingovom úvere č. 8100010144 zo dňa 11.7.2008 je bezúročná a bez poplatkov;

II. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ z titulu bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o revolvingovom úvere č. č. 8100010144 zo dňa 11.7.2008 sumu 1.504,89 eur; III. žalobu v časti o zaplatenie sumy 2.486,88 eur z titulu bezdôvodného obohatenia zamietal;

IV. žalovanej uložil povinnosť zdržať sa akéhokoľvek použitia Dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 9.2.2007, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8000062224, a akéhokoľvek použitia Dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 11.7.2008, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100010144, uzatvorených medzi žalobcami a žalovanou;

V. zamestnávateľovi žalobcu 1/: Schaeffler Skalica, spol. s.r.o., IČO: 309 98140, so sídlom Skalica, Dr. Schaefflera 1, uložil povinnosť zdržať sa vykonávania zrážok zo mzdy na základe Dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 9.2.2007, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8000062224, a na základe Dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 11.7.2008, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100010144, uzatvorených medzi žalobcami a žalovanou;

VI. zrušil uznesenie Okresného súdu Senica pod sp. zn. 6C/30/2017-32 zo dňa 17.7.2017; VII. priznal žalobcom proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 36,04 %.

O výške tejto náhrady rozhodne súd samostatným uznesením.

Odvolaniami strán boli tentokrát napadnuté všetky výroky v poradí druhého rozsudku súdu prvej inštancie, s výnimkou VI. výroku (o zrušení uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia), predmetom odvolacieho prieskumu tak bola správnosť postupu a rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu k jeho

výrokom I., II. (odvolanie žalobcov voči tomuto výroku bolo síce odmietnuté, ale tento výrok napadla odvolaním i žalovaná), III., IV., V. a VII..

8. Súd prvej inštancie správne kvalifikoval právny vzťah založený predmetnou zmluvou ako spotrebiteľskú zmluvu, keďže táto spĺňala definičné znaky takejto zmluvy. Žalobcovia uzatvárali zmluvu ako fyzické osoby, ktorá pri uzatváraní zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalovaná vystupovala v postavení dodávateľa, teda osoby, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej, alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 2 a 3 O. z.). Na uvedené nemá žiaden vplyv skutočnosť, že zmluva o úvere je zmluvným typom upraveným v Obchodnom zákonníku.

Medzi stranami bolo nesporné, že v danej veci ide o zmluvný vzťah, o ktorom niet pochýb, že je spotrebiteľským vzťahom. Tiež je nesporné, že malo dôjsť k uzatvoreniu zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru podľa ZoSÚ.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná ako veriteľ uzatvorila so žalobcami 1/ a 2/ ako dlžníkom a spoludlžníkom zmluvu označenú ako „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. zmluvy 8100010144“, ktorú žalobcovia 1/ a 2/ podpísali 2.7.2008 a žalovaná 11.7.2008. V časti 5. zmluvy „Údaje o požadovanom revolvingovom úvere v SKK (vyplňte)“ sa uvádza, že dlžník žiada spoločnosť PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. o poskytnutie úveru za nasledovných podmienok: poskytnutá čiastka úveru (úverový limit): 35 000, splatnosť úveru (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci): 48/16, mesačná splátka (vrátane úrokov): 1971, zmluvná odmena 59608, predpokladaná RPMN za úver (v%): 82,03, ročná úroková sadzba (v %): 82,03, Priemerná RPMN za úver (v%): 70,61, poskytnutá čiastka revolvingu: 16 083, zmluvná odmena za poskytnutie revolvingu: 31221, predpokladaná RPMN po poskytnutí revolvingu (v %): 73,71, ročná úroková sadzba revolvingu (v %): 87,94. V časti 6. „Údaje o schválenom revolvingovom úvere (nevyplňajte)“ je uvedené: poskytnutá čiastka úveru (úverový limit): 35 000 SKK, splatnosť úveru (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci): 48/16, mesačná splátka (vrátane úrokov): 1971 SKK, zmluvná odmena 59608 SKK, RPMN za úver (v%): 80,73, ročná úroková sadzba (v %): 82,03, Priemerná RPMN za úver (v %): 70,61, poskytnutá čiastka revolvingu: 16 083 SKK, zmluvná odmena za poskytnutie revolvingu: 31221 SKK, predpokladaná RPMN po poskytnutí revolvingu (v %): 73,71, ročná úroková sadzba revolvingu (v %): 87,94.

Pokiaľ ide o výroky I. a II. napadnutého rozsudku, žalovaná namietala najmä to, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcov, dôvod, pre ktorý by mali byť obaja žalobcovia vecne legitimovaní ohľadne zaplata sumy 1.504,89 eur z rozsudku nevyplýva, hoci žalovaná namietala, že spoludlžník nie je zmluvnou stranou ako dlžník, teda neprislúchajú mu práva a povinnosti ako dlžníka v celom rozsahu, spoludlžník nie je vecne legitimovaný na uplatňovanie nárokov v súvislosti so zmluvou, povaha jeho nároku je daná § 533 ods. 1 O.z., vydania bezdôvodného obohatenia sa môže domáhať len ten, na úkor koho bolo získané (dlžník). Súd preto podľa nej rozhodol vecne nesprávne, ak vo vzťahu k spoludlžníkovi žalobu nezamietol, v celom rozsudku sa uvádza, že išlo o platbu žalobcu 1/, čiže žalobkyňa 2/ nepreukázala žiadne skutočnosti, na základe ktorých je možné jej priznať hmotnoprávne postavenie ohľadne žalovaných nárokov. (v podrobnostiach námietky viď 2. bod odôvodnenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu).

Je pravdou, že touto námietkou sa súd prvej inštancie nezaoberal, zrejme z dôvodu, že k tejto otázke už odvolací súd zaujal stanovisko v jeho predchádzajúcom rozhodnutí v predmetnej veci, keď uviedol, že táto námietka žalovanej nie je dôvodná, nakoľko ten z manželov, ktorý bol účastníkom zmluvy, podľa ktorej si strany poskytli vzájomné plnenia, môže byť účastníkom záväzkového vzťahu z bezdôvodného obohatenia, v predmetnej veci Zmluvu o revolvingovom úvere uzavreli obaja žalobcovia žalobca 1/ ako dlžník a žalobkyňa 2/ ako spoludlžník (nešlo o prístupenie k záväzku podľa § 533 O.z.), obaja sú preto aktívne vecne legitimovaní v predmetnom spore. Odvolací súd zotrváva na uvedenom závere a dopĺňa, že predmetnú zmluvu o úvere uzavrel so žalovanou žalobca 1/ ako dlžník a žalobkyňa 2/ ako spoludlžník, ide teda o solidárny záväzok žalobcov. Žalobcovia sa ako manželia (t.č. už bývalí) v konaní o.i. domáhajú zaplata peňažnej sumy titulom bezdôvodného obohatenia, fakticky vrátenia peňazí patriacich do ich BSM. Tieto peniaze nepochybne tvorili predmet ich spoločného majetku, boli použité so súhlasom oboch a ich prijatím žalovanou došlo k vzniku jej bezdôvodného obohatenia na úkor žalobcov k hodnotám, ktoré tvorili BSM. Obaja vstúpili do zmluvného vzťahu s veriteľom a obaja boli rovnako zodpovední za splatenie celej dlžnej sumy. Solidarita žalobcov 1/ a 2/ na uplatňovanie si nároku z titulu bezdôvodného obohatenia vyplýva priamo zo zákona, žalobcovia ako manželia úver splácali zo spoločných prostriedkov, patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí sú oprávnení a povinní obaja manželia spoločne a nerozdielne (§ 145 ods. 2 O.z.). Odvolací súd preto

námietku žalovanej nepovažoval za dôvodnú a ňou uvádzanú judikatúru z uvedených dôvodov za (na danú vec) neaplikovateľnú.

Pokiaľ ide o vyhovujúci I. výrok rozsudku, je rozhodujúcim opierajúc sa o ustanovenia Občianskeho zákonníka, že prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh (§ 44 ods. 2 O.z.), vychádzajúc pritom z toho, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má povinnú zákonom predpísanú písomnú formu (§ 4 ods. 1 ZoSÚ). V danom prípade bolo pritom preukázaným a nesporným, že žalobcovia na tlačive žalovanej predložili žalovanej žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru zo dňa 2.7.2008 v časti 5., ktorá obsahovala RPMN 82,03 % (teda rozdielnu od schváleného úveru). Na túto žiadosť zareagovala žalovaná vyplnením dovtedy nevyplnenej časti 6. predmetnej žiadosti - zmluvy nazvanej „Údaje o schválenom revolvingovom úvere (nevypíňajte)“, v ktorej je uvedená RPMN za úver 80,73%. Keďže údaje o schválenom revolvingovom úvere, obsahujú rozdielne údaje oproti žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru v časti výšky RPMN za úver, nebolo možné toto prijatie návrhu zo strany žalovanej, obsahujúce zmeny, považovať za účinné a konečné, ale v zmysle súdom prvej inštancie citovaného § 44 ods. 2 O.z. ho bolo nevyhnutné považovať za odmietnutie návrhu v dotknutej časti a za nový návrh adresovaný žalovanou žalobcom. Vzhľadom na to bolo potom pre platné dojednanie obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere nevyhnutné, aby žalobcovia tento nový návrh účinne v písomnej forme prijali, k čomu podľa výsledkov vykonaného dokazovania nedošlo. Ich mlčanie alebo nečinnosť samé o sebe neznamenajú prijatie nového návrhu. Zmluva je totiž viacstranný právny úkon, ktorý vzniká konsenzom ako úplným a bezpodmienečným prijatím návrhu. Text úverovej zmluvy tak fakticky obsahuje 2 rozdielne údaje o RPMN, pričom ani jeden sa účinne nestal súčasťou zmluvy, z čoho treba vyodiť, že zmluva o úvere riadne uvedenie RPMN neobsahuje. Na uvedenom závere pritom nič nemení obsah bodu 13. danej zmluvy, podľa ktorého riadnym vyplnením a následným podpisom tejto žiadosti/zmluvy všetkými zúčastnenými stranami uzatvoril veriteľ s dlžníkom zmluvu o revolvingovom úvere..., ktorý nerieši prijatie návrhu so zmenami. Ani skutočnosť, že podľa bodu 2.1 Zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., dlžník mal súhlasiť s tým, že veriteľ je oprávnený po vyhodnotení údajov o dlžníkovi výšku úveru jednostranne znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru ako dlžník uviedol v bode 5. Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/ Zmluvy o revolvingovom úvere, bez toho, aby to znamenalo porušenie povinnosti zo strany veriteľa, nemení nič na uvedenom závere, že prijatie návrhu, ktoré obsahuje zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh, ktorý vyžaduje akceptáciu zmeneného návrhu zo strany pôvodného navrhovateľa, k čomu v danom prípade nedošlo. V danej veci pritom nie je rozhodujúce, či údaj o RPMN v spotrebiteľskej zmluve o úvere je alebo nie je predmetom dohody zmluvných strán ako argumentuje odvolateľ, ale že je obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmysle § 40 ods. 3 O.z. písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou..., pričom, ako už bolo uvedené vyššie, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať zo zákona povinne písomnú formu. Keďže potom v danom prípade žalobcovia nesporne a preukázateľne podpísali iba žiadosť o poskytnutie úveru dňa 2.7.2008, a k schváleniu úveru došlo až doplnením údajov o schválenom revolvingovom úvere žalovanou dňa 11.7.2008 a žalobcovia tento v podstate sčasti nový návrh zmluvy o úvere nepodpísali, predmetná zmluva o úvere, nebola v zmenenej časti platne písomne uzavretá, pričom jej uzavretie konkludentným spôsobom je v danom prípade vylúčené (§ 4 ods. 1 ZoSÚ v spojení s § 40 ods. 1 O.z.). Vychádzajúc z vyššie uvedeného vzhľadom na to, že v písomne uzavretej zmluve o spotrebiteľskom úvere nebola účinne obsiahnutá náležitosť, a to RPMN (§ 4 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ), v zmysle súdom prvej inštancie aplikovaného § 4 ods. 3 ZoSÚ je v dôsledku toho potrebné predmetný spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Už len absencia tejto jednej náležitosti spotrebiteľskej zmluvy spôsobuje v zmysle § 4 ods. 3 ZoSÚ, že predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, preto sa odvolací súd už nezaoberal aj prípadnou absenciou ďalších náležitostí predmetnej spotrebiteľskej zmluvy (napr. § 4 ods. 2 písm. g/, h/). Odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaná v odvolaní vôbec nespochybnila záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP vo vyhovujúcom I. výroku ako vecne správny potvrdil.

Vo vzťahu k II. výroku napadnutého rozsudku žalovaná okrem už vyššie uvedenej námietky nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne 2/ namietala tiež to, že z rozsudku je nepreskúmateľné, na základe čoho bolo súdu preukázané uhradenie sumy 1.504,89 eur v období 07/2015-07/2017 v súvislosti s úverovou zmluvou 8100010144. Odvolací súd k tejto námietke uvádza, že súd prvej inštancie v 41. bode odôvodnenia jeho rozsudku uviedol, že ohľadom zrážok vykonaných po 23.6.2015 v úhrnnej sume 1.504,89 eur (zrážky od 7/2015 do 7/2017) nárok nie je premlčaný a v 6. bode napadnutého rozsudku uviedol, že vykonal dokazovanie zrazenými zrážkami zamestnanca. Už súčasťou žaloby bol o.i. i Výkaz realizovaných úhrad, vystavený INA SKALICA spol. s r. o., týkajúci sa zmluvy s č.

8100010144, aj za obdobie od 7/2015 do 5/2017 (výkaz na č.l. 11-12 spisu, detto na č.l. 99,100), ktorý bol žalovanej doručený spolu so žalobou, ďalším dôkazom bolo Oznámenie o vykonaných zrážkach zo mzdy, vystavené 26.6.2018 zamestnávateľom žalobcu 1/, a to Schaeffler Skalica, spol s r.o. o výške vykonaných zrážok za mesiace 06/2017 a 7/2017 vo vzťahu k zmluve č. 8100010144 (č.l. 94), ktorý dôkaz bol žalobcom predložený a vykonaný na pojednávaní 27.6.2018, ktorého sa žalovaná strana nezúčastnila, svoju neúčasť vopred ospravedlnila a súhlasila s prejednaním veci v jej neprítomnosti. Možno teda konštatovať, že takýmto spôsobom bolo v spore preukázané (dôkazmi predloženými žalobcami, nepopretými žalovanou) uhradenie sumy 1.504,89 eur v období 07/2015-07/2017 v súvislosti s úverovou zmluvou 8100010144. Odvolací súd uvádza, že žalovaná nespochybnila samotné uhradenie sumy 1.504,89 eur v danom období (len jej nebolo zrejme na základe čoho bolo preukázané súdu) ani záver súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje aj odvolací súd, že žalovaná poskytla žalobcom 1/ a 2/ úver 1.161,70 eur, žalobcovia 1/ a 2/ žalovanej uhradili 5.153,47 eur, teda o 3.991,77 eur viac ako im bolo poskytnuté z úveru a preplatok 3.991,77 eur predstavuje ako plnenie bez právneho dôvodu bezdôvodné obohatenie žalovanej na úkor žalobcov 1/ a 2/ (§ 451 a § 456 O.z.).

Súd prvej inštancie prihladol na žalovanou uplatnenú námietku premlčania žalobcami uplatňovaného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a aplikoval ust. § 107 O.z. Dôvodil, že objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne došlo, bez ohľadu na to, či oprávnený o ňom vedel, môže byť trojročná alebo desaťročná, aplikoval trojročnú premlčaciu dobu. Dôvodil, že vedomosť žalobcov o tom, že z ich strany došlo pri splácaní úveru žalovanej k plneniu nad rámec poskytnutej sumy nastáva okamihom, kedy žalobcovia uhradia splátku, ktorou poskytnutú sumu prvý krát preplatia. Ďalej dôvodil, že žaloba bola na súd podaná 23.6.2017, pričom dvojročná subjektívna premlčacia doba začala plynúť odo dňa nasledujúceho po dni prvej platby žalobcov nad rámec sumy poskytnutej žalobcom. Premlčané sú teda plnenia, ktoré žalobcovia uhradili nad rámec poskytnutej sumy, teda bez právneho dôvodu uhradili žalovanej pred 23.6.2015. Do tohto dátumu boli žalobcovi 1/ vykonané zrážky zo mzdy celkovo vo výške 3.564,13 eur (zrážky do 6/2015), teda je zrejme, že žalovanou poskytnutá suma bola žalobcami vrátená ešte pred týmto dátumom, teda pred 23.6.2015, a nárok na všetky uhradené sumy nad rámec žalobcom poskytnutej sumy vzhľadom na dvojročnú premlčaciu dobu je premlčaný. Ohľadom zrážok vykonaných po 23.6.2015 v úhrnnej sume 1.504,89 eur (zrážky od 7/2015 do 7/2017) nárok nie je premlčaný. Žalobcovia si uplatnili právo na vydanie bezdôvodného obohatenia v celkovej sume 3.991,77 eur, avšak vzhľadom na to, že nárok žalobcov bol čiastočne premlčaný, súd žalobcom priznal len sumu vo výške 1.504,89 eur (a v časti o zaplatenie sumy $2.486,88 \text{ eur} / 3.991,77 - 1.504,89 = 2.486,88 /$ z titulu bezdôvodného obohatenia žalobu zamietol).

Odvolací súd uvádza, že žalovaná v odvolaní nespochybnila, že suma bezdôvodného obohatenia do výšky 1.504,89 eur nie je premlčaná ani aplikáciu § 107 O.z. ani spôsob aplikácie § 107 O.z.

Žalobcovia už v prvoinštančnom konaní namietali, že zo strany žalovanej išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie, preto je potrebné aplikovať 10-ročnú premlčaciu dobu.

Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku k tejto ich námietke uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že by sa žalovaná na úkor žalobcov úmyselne obohacovala. Dôvodom vzniku bezdôvodného obohatenia žalovanej mala byť úverová zmluva uzavretá medzi stranami, ktorú žalobcovia považovali za bezúročnú a bez poplatkov. Aj v prípade, ak úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov pre absenciu podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nie je možné z toho vyvodiť, že žalovaná mala úmysel sa obohatiť na úkor žalobcov. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia len všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovanej pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ale bolo by nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaná v čase uzavretia úverovej zmluvy a prijatia plnenia na základe úverovej zmluvy vedela alebo bola aspoň uzrozumená, že sa bezdôvodne obohacuje. Žalobcovia žiadnym spôsobom nepreukázali, že by žalovaná mala úmysel získať bezdôvodné obohatenie vo vzťahu k plneniu z uvedenej úverovej zmluvy.

Žalobcovia 1/ a 2/ v odvolaní uviedli, že námietka premlčania nie je dôvodná, nakoľko na predmetnú vec je potrebné aplikovať desaťročnú premlčaciu dobu podľa § 107 ods. 2 O.z., ktorá sa vzťahuje na úmyselné bezdôvodné obohatenie. Poukázali na rozhodovaciu prax odvolacích súdov, citovali z Nálezu Ústavného súdu Českej republiky z 11. novembra 2013, sp. zn. I.ÚS 3512/2011. Z činnosti žalovanej je známe, že dlhodobo ignoruje právnu úpravu zameranú na ochranu spotrebiteľov (absencia obligatórnych náležitostí zmluvy, uvádzanie neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve, ako napr. rozhodcovská doložka, administratívny poplatok, dohoda o vyplnení zmenky). Uvedené sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Aj keby súd pripustil, že žalovaná nechcela dojsť k zmluve so žalobcom v snahe získať prospech, ťažko

možno uveriť, že žalovaná nevedela, čo môže takýmto konaním spôsobiť a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebola uzromená. Poznomenali, že spoločnosť, ktorá poskytuje úvery musí postupovať aj s povinnosťou riadneho hospodára a sledovať zmeny právnej úpravy, a to predovšetkým pokiaľ sa jedná o hlavný predmet podnikania danej spoločnosti. Kým rešpektovanie princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa, bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov, realite praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odpovie požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov (akým je v danej veci zákon o bankách) zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti mu nemôže byť na ujmu. Citovali z rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/259/2015, z ktorého vyplýva, že spoločnosť Profi Credit už v r. 2013 bola Slovenskou obchodnou inšpekciou, ústredný inšpektorát, upozorňovaná a aj pokutovaná za upieranie práv spotrebiteľa. V množstve súdnych rozhodnutí je rozhodnutiami slovenských súdov rôznych stupňov konštatované, že zmluvy o revolvingových úveroch žalovanej spoločnosti Profi Credit Slovakia s.r.o obsahujú neprijateľné podmienky. V Náleze ÚS SR, sp. zn. III. ÚS 107/07 sa o. i. uvádza, že k znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty (čl. 1 ods. 1 ústavy), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. m. m. 1. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a 1 ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované (11. US 243/05), pretože inak dochádza aj k porušeniu zásady právnej istoty a zákonom ustanovenej povinnosti pri zabezpečovaní jednoty rozhodovania.

V konaní nebol spor o tom, že medzi žalobcami a žalovanou ide o vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, na ktorý je dôvodné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní napriek tomu, že zmluva o úvere je absolútnym obchodom. Vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou sú v danom prípade ustanovenia § 52 a nasl. O.z., má prednosť pred všeobecnou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi stranami posudzovať aj podľa ustanovení Občianskeho zákonníka upravujúcich režim spotrebiteľských zmlúv a aplikovať okrem Obchodného zákonníka aj spotrebiteľské právo, ako správne uzavrel aj súd prvej inštancie. Občiansky zákonník rozlišuje všeobecnú premlčaciu dobu a osobitné premlčacie doby. Pokiaľ ide o nárok žalobcov uplatnený v konaní, ide o nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia, na premlčanie ktorého sa uplatní ustanovenie § 107 ods. 1 a 2 OZ.

Podľa § 107 ods. 1 a 2 O.z.: (1) Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. (2) Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Odvolačný súd poukazuje na to, že v ust. § 107 ods. 1 O.z. je zakotvená subjektívna premlčacia doba a v ust. § 107 ods. 2 O.z. objektívna premlčacia doba. Rozhodnutie o čiastočnom zamietnutí žaloby v III. výroku napadnutého rozsudku spočíva na závere súdu prvej inštancie o uplynutí subjektívnej premlčacej doby vo vzťahu k nároku na zaplatenie sumy 2.486,88 eur z titulu bezdôvodného obohatenia, ktorý záver ani jedna zo strán nespochybnila. Odvolaciemu súdu preto nie je zřejmý zmysel odvolacej námietky žalobcov o potrebe aplikácie 10-ročnej (objektívnej) premlčacej doby, pokiaľ zároveň odvolatelia nespochybnili uplynutie subjektívnej dvojročnej premlčacej doby. Ani v prípade ak by sa odvolací súd stotožnil s touto námietkou nemalo by to vplyv na rozhodnutie, nakoľko toto spočíva na inom dôvode, preto sa odvolací súd bližšie touto námietkou nezaoberal, keď odpoveď na ňu nepovažoval pre rozhodnutie v danej veci za rozhodujúcu.

Nakoľko odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v jeho II. a III. výroku, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v jeho II. a III. výroku podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

Vo vzťahu k IV. a V. výroku rozsudku súd prvej inštancie dôvodil, že rozsudkom 6C/30/2017-154 zo 16.1.2019 súd určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy v zmluve č. 8000062224 zo dňa 9.2.2007 a dohoda o zrážkach zo mzdy v zmluve č. 8100010144 zo dňa 2.7.2008, sú neplatné, a to pre rozpor s § 37 ods. 1 O.z.. Keďže tieto dohody sú neplatné a nemožno na ich základe postihovať majetok žalobcov, súd prvej inštancie rozhodol tak, ako je uvedené výrokoch IV. a V rozsudku.

Vo vzťahu k IV. výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie žalovaná namietala, že jej súd uložil povinnosť nad obsah žaloby, o určení neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy bolo rozhodnuté

skorším rozsudkom, pričom v danej časti rozsudok nadobudol právoplatnosť, súd nebol oprávnený v danej otázke znovu konať a rozhodovať navyše bez toho, aby to bolo osobitne navrhnuté. Navyiac je výrok súdu nezrozumiteľný a neurčitý, uloženie povinnosti zdržať sa „akéhokoľvek použitia dohody o zrážkach zo mzdy“ je zmätočné a neurčité. Objektívne vzaté, žiadna dohoda o zrážkach zo mzdy sa použiť nedá. Je možné uvažovať o výkone práv vyplývajúcich napríklad z dohody a pod. Ale pojem „zdržať sa akéhokoľvek použitia“ nie je zrozumiteľný aj v prípade, ak adresát takejto povinnosti upustí od akýchkoľvek požiadaviek na formálne náležitosti a zrozumiteľnosť výroku súdneho rozhodnutia. V rozsudku sa neuvádza ani označenie hmotnoprávneho ustanovenia, o ktoré sa výrok súdu opiera.

Vo vzťahu k V. výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie žalovaná namietala, že zamestnávateľ žalobcu 1/ nebol a nie je stranou v konaní. Rozsudkom nie je možné ukladať povinnosť inej osobe, ako je strana sporu. Tento V. výrok rozsudku je v rozpore s CSP, predovšetkým s § 228.

Odvolačný súd je názoru, že nakoľko sa žalobkyňa domáhala vydania týchto zdrčovacích výrokov ako v žalobe vo veci samej, tak i v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, a keďže išlo o dočasný zabezpečovací prostriedok na úpravu pomerov zjavne do právoplatnosti rozhodnutia o neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy, o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté v poradí prvým rozsudkom súdu prvej inštancie, nebola už úprava pomerov potrebná, preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v jeho výrokoch IV. a V. zrušil (§ 389 ods. 1 písm. d/ CSP).

Žalovaná síce odvolaním napadla aj VII. výrok napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ale vo vzťahu k výroku o trovách konania nevymedzila žiadnu konkrétnu námietku, žiadala však priznať plnú náhradu trov prvoinštančného i odvolacích konaní.

Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP: (1) Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. (2) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP: (1) O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (2) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Podľa § 396 ods. 1 a 3 CSP: (1) Ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. (3) Ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

Podľa Nálezu Ústavného súdu SR z 8. februára 2017 sp. zn. I. ÚS 629/2016, uverejneného v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 14/2017: Princíp procesného výsledku nemožno chápať povrchne formalisticky, lebo nielen petit, ale aj žalobné tvrdenie, teda dôvody žaloby vyjadrujú, prečo sa žalobca domáha plnenia na žalovanom a prečo tento dôvod po podaní žaloby odpadol.

Podľa Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 263/2016 zo 17. augusta 2016: Účastník konania, ktorý svojím protiprávnym konaním zapríčinil, že druhá strana musí brániť svoje práva v súdnom konaní, zásadne ponese sankciu v podobe povinnosti nahradiť trovy konania, ktoré vzniknú pri tejto procesnej činnosti. Bolo by v rozpore s ochrannou funkciou civilného procesného práva, pokiaľ by civilný proces neumožňoval odstrániť zmenšenie majetkovej sféry účastníka spôsobené len tým, že bol nútený dôvodne hájiť svoje práva.

Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Ak strana nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech vo veci, t. j. každá strana (žalobca aj žalovaný) je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Vo všeobecnosti platí, že ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. júna 2011, sp. zn. 8 Sžo 215/2010). Ak mala teda strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov buď pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Ak je pomer úspechu oboch strán zhruba rovnaký, súd rozhodne, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

Ak nejde o prípad, keď bolo žalobe celkom vyhovené, musí byť náhrada trov pomerne rozdelená, čo vyžaduje určiť pomer úspechu oboch strán vo veci a od úspechu víťaznej strany odčítať jej neúspech (t. j. mieru úspechu druhej strany). Vo výške rozdielu má strana právo, aby jej druhá strana nahradila pomernú časť trov, ktoré vynaložila pri účelnom uplatňovaní alebo bránení práva. Ak je pomer úspechu a neúspechu u oboch strán rovnaký alebo približne rovnaký, súd vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Pri uplatnení viacerých samostatných nárokov, sa musí ich samostatnosť prejavovať aj pri rozhodovaní o trovách konania (pozri R 28/1970). To znamená, že aj otázku úspechu a neúspechu v konaní tej ktorej strany treba hodnotiť vo vzťahu ku každému uplatnenému nároku samostatne.

V časti o trovách konania súd prvej inštancie dôvodil, že žalobcovia sa žalobou domáhali celkom štyroch nárokov (neplatnosť dohôd o zrážkach zo mzdy, určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov, vydanie bezdôvodného obohatenia, zdržanie sa použitia dohôd o zrážkach zo mzdy a vykonávania zrážok zo mzdy). Pokiaľ ide o dva nároky, a to neplatnosť dohôd o zrážkach zo mzdy (25 %) a zdržanie sa použitia dohôd o zrážkach zo mzdy a vykonávania zrážok zo mzdy (25 %), žalobcovia mali plný úspech (50 %). V časti o určenie, že zmluvy sú bezúročné a bez poplatkov (25 %) mali žalobcovia len čiastočný úspech (12,50 %). Čo sa týka vydania bezdôvodného obohatenia (25 %), žalobcovia žiadali zaplatiť 6.813,16 eur, pričom úspešní boli v časti v sume 1.504,89 eur, teda mali len čiastočný úspech (5,52 %). Pomer ich úspechu a neúspechu predstavuje 36,04 % (68,02 % - 31,98 %). Keďže žalobcovia mali v konaní prevažujúci čiastočný úspech, súd im priznal nárok na náhradu trov konania podľa pomeru ich úspechu a neúspechu v rozsahu 36,04 %.

S takýmto určením pomeru úspechu strán v spore sa odvolací súd nemohol stotožniť a navyiac v dôsledku jeho rozhodnutia vo veci samej prišlo k zmene pomeru úspechu strán v spore.

Odvolací súd je názoru, že vo vzťahu k nároku na zaplatenie sumy 3.991,77 eur titulom bezdôvodného obohatenia (vo vzťahu k zmluve č. 8100010144 zo dňa 11.7.2008) úspech žalobcov predstavoval 37,70% a úspech žalovanej 62,30% (keďže v časti o 1.504,89 eur bolo žalobe vyhovené a v časti o 2.486,88 eur bola zamietnutá). Čistý úspech žalovanej tak predstavoval 24,60 % (62,30%-37,70%).

Žalobcovia 1/ a 2/ mali plný úspech v spore vo vzťahu k nárokom na určenie neplatnosti oboch dohôd o zrážkach zo mzdy, na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti (úveru zo) zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100010144 zo dňa 11.7.2008 a tiež plný úspech v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia.

Žalovaná mala zasa plný úspech v spore vo vzťahu k nárokom na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti (úveru zo) zmluvy o revolvingovom úvere č. 8000062224 zo dňa 9.2.2007, na vydanie bezdôvodného obohatenia 2.821,39 eur vo vzťahu k tejto zmluve, a vo vzťahu k zdržovacím výrokom.

Z uvedeného vyplýva, že pomer úspechu obidvoch strán bol približne rovnaký, preto odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v jeho VII. výroku tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (prvoinštančného konania a odvolacieho konania sp. zn. 10Co/192/2019). Ak sa odvolací súd v odôvodnení tohto jeho rozsudku nezaoberal konkrétnou námietkou sporovej strany, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie v danej veci za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovaného 2/ na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

9. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP: (1) Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. (2) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP: (1) O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (2) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Podľa § 396 ods. 1 a 3 CSP: (1) Ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. (3) Ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

V tomto odvolacom konaní mali žalobcovia plný úspech v spore vo vzťahu k nároku na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti (úveru zo) zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100010144 zo dňa 11.7.2008 a žalovaná vo vzťahu k zdržovacím výrokom. Vo vzťahu k nároku na zaplatenie sumy 3.991,77 eur titulom bezdôvodného obohatenia (vo vzťahu k zmluve č. 8100010144 zo dňa 11.7.2008) úspech žalobcov predstavoval 37,70% a úspech žalovanej 62,30% (keďže v časti o 1.504,89 eur bolo žalobe vyhovené a v časti o 2.486,88 eur bola zamietnutá), čistý úspech žalovanej tak predstavoval 24,60 % (62,30%-37,70%). Celkový pomer úspechu obidvoch strán tak bol približne rovnaký, preto odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania.

10. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou

a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)